

Aki maga alatt vágta a fát

Volt egyszer egy szegény cigányember. Nem volt tűzrevaló fája.

- Elmegyek, te asszony, egy kis száraz gallyért.

- Menjél, more, mert megvesz már az Isten hidege.

Elért a cigány az erdő szélére, hát azt a gallyat vágta, amelyiken állt. Arra ment egy vitéz, odaszólt neki:

- Te cigány, magad alatt vágod a fát, mindjárt lezuhansz!

- Dehogy vágom, dehogy vágom!

Alig halad el a vitéz, a cigány alatt lezakkant az ág, ő meg lepottyant, jól megütötte a hátsó fertályát.

Nehezen feltápáskodott, utánaszaladt sántikálva a vitéznek.

- Vitézs úr, vitéz úr, várjon meg! Ha ast megmondta, hogy magam alatt vágom a fát, tessék azt is megmondani, hány évig élek!

Nagyott nevetett a vitéz.

- Meddig? Míg a szürke lovad hármat szellent.

Elhitte a cigány.

Megrakta a kocsit gallyal, ment egy emelkedőn fölfelé, hát a ló elszellentette magát.

- Haj, édes lovacsám, már egy lélek kiszállt belőlem!

Már alig merte hajtani a lovat, de mire egy kapaszkodóra értek, a ló megint elszellentette magát.

- Jaj, édes lovacsám már két lélek kiszállt belőlem, csak egy az életem.

Haladtak tovább, egy hídhoz értek. A híd előtt egy jó kis patakocska volt, a ló elszellentette magát haramadszor is.

- No, lovacsám, vége az életemnek, most már meghaltam.

Befeküdt a híd alá, ahol a békák nagyon kuruttyoltak.

- Csitteltek, angyalkáim, már én is köztetek vagyok!

Arra hajtott egy béreslegény, nagyon fel volt pakolva, hát feldőlt a kocsija. Kivel állítsa föl? Szétnézett, de senki embert nem látott, csak a cigány feküdt a híd alatt. Azt mondja neki:

- Te ember, gyere ide nekem segíteni felállítani a kocsit.

Azt mondja a cigány:

- Ne beszéljen, holt ember vagyok én.

- Hogy volnál holt ember, ha beszélsz?

- Mondom, hogy holt ember nem beszél.

A kocsis megcsapta az ostorral, mindjárt felugrott a cigány.

- Gyere, segíts ezt a kocsit felállítani!

Felemelték a kocsit az árokból nagy bajjal. Akkor azt mondta a cigány:

- Mondja már, jóember, mennyiért adná nekem azt az ostort?

- A lovadért meg a kocsidért odaadom.

- No jó, áll az alku, ide az ostort.

Örült a kocsis a jó cserének.

Hazaérve pattogatott, suhogtatott az ostorral a cigány.

- Asszony, sose halunk meg! Itt a csudálatos ostor! Ha meghalsz, feltámasztalak, ha én halok meg, te támasztasz fel.

Tartogatják az ostort azóta is.